

Сняг вами
три романтични истории

джон грийн
морийн джонсън
лорън миракъл

Превод от английски Силвия Желева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Let It Snow*

„The Jubilee Express“ copyright © Maureen Johnson, 2008

„A Cheertastic Christmas Miracle“ copyright © John Green, 2008

„The Patron Saint of Pigs“ copyright © Lauren Myracle, 2008

All rights reserved

Превод Силвия Желева

Редактор Ваня Петкова

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2014

ISBN 978-954-27-1346-3

Съдържание

Историята на Джебъили

Морийн Джонсън.....5

Мажоретно-фантастично коледно чудо

Джон Грийн.....113

Свещецът-покровител на прасетата

Лорън Миракъл.....201

Историята на Джузъби

морийн джонсън

На Халиши, който въплъщава метода на обучение „спускай се много бързо по хълма и ако нещо се изпреги на пътя ти, заобиколи го“, – за това, че ме научи как да се справям със заснежени склонове.

И на всеки, които се трудят ден след ден зад фасадата на огромни монолитни корпоративни сгради, на всеки, който трябва да казва „двойно кафе с мляко“ по три хиляди пъти на ден, на всяка човешка душа, на която някога се е налагало да се справя с повреден четец на кредитна карта в навалищата на погивните дни... това е за вас.

Първа глава

Беше нощта преди Коледа.

Е, за да бъдем по-точни, беше следобедът преди Коледа. Но преди да ви въведа в самото сърце на действието, нека изясним нещо. От опит знам, че ако това изскочи по-късно, ще отвлече вниманието ви до такава степен, че няма да можете да се концентрирате върху нищо друго, казано от мен.

Името ми е Джубили¹ Дугъл. Изчакайте за миг, докато то попие в съзнанието ви.

Виждате ли, не е толкова лошо, когато го знаете още от самото начало. А сега си представете, че съм по средата на някоя дълга история (както и ще бъде) и го изтъряся неочаквано. „Между другото, името ми е Джубили.“ Няма да знаете *какво* да направите в следващия момент.

Осъзнавам, че Джубили прилича малко на стриптийзърско име. Вероятно мислите, че съм подвластна на зова на пилоната. Но не. Ако ме видите, бързо ще разберете, че не съм стриптийзърка (така мисля). Имам късо подстригана черна коса. През половината време нося очила, а през

¹ Jubilee (англ.) – празненство, юбилей. – Б. пр.

МОРИЙН ДЖОНСЪН

другата половина – лещи. На шестнайсет съм, пея в хор и участвам в олимпиади по математика. Играя хокей на трева, спорт, на който липсва полюшващата се грация, така характерна за намазаните с бебешко тоалетно мляко стриптийзърки. (Нямам проблем със стриптийзърките, в случай че някоя от тях чете това. Просто не съм такава. Основната ми грижа, що се отнася до стриптийза, е латексовото облекло. Мисля, че вероятно е вредно за кожата, защото не ѝ позволява да диша.)

Възражението ми е, че Джубили *не е име* – то е някакъв вид празненство. Никой не знае точно *какво*. Чували ли сте някога за човек, който дава празненство? И ако сте чували, ще отидете ли? Защото аз няма. Звучи така, сякаш ще трябва да вземеш назаем голям надуваем предмет, да развееш ярко знаме и да направиш сложен план как да се отървеш от отпадъците.

Като се замисля, все едно, че си на селска вечеринка с танци.

Името ми има много общо с тази история и, както казах, беше следобедът преди Коледа. Беше един от онези дни, в които чувстваш, че животът... те *обича*. Последните изпити бяха приключили и ваканцията щеше да продължи до Нова година. Бях сама в нашата къща, която е спретната и уютна. Бях облечена за предстоящата нощ в нов тоалет, за който бях спестявала – черна пола, чорапогачи, лъскава блуза с пайети и новите ми черни ботуши. Пиех питие от разбито яйце със захар, мляко и вино, което си бях приготвила сама. Всичките ми подаръци бяха опаковани и готови да бъдат раздадени. Всичко бе готово за голямото събитие: в шест часа трябваше да отида в къщата на Ноа – Ноа Прайс, моя

Историята на Джубили

приятел – за годишното празненство със студен бюфет в навечерието на Коледа.

Празненството със студения бюфет у семейство Прайс е много важно за нашата история. Там се срещнахме. Преди това Ноа Прайс беше само звезда на моя небосклон... постоянна, позната, ярка и високо над мен. Познавах Ноа от четвърти клас, но така, както познавах и хората от телевизията. Знаех името му. Гледах предаването. Разбира се, Ноа беше от по-близкото ми обкръжение... но когато е реално, когато става дума за живота ти... въпросният човек може да бъде дори по-чужд и много по-недостъпен от истинска знаменитост. Близостта не води до *близки* отношения.

Винаги съм го харесвала, но всъщност никога не ми беше хрумвало да го *харесвам*. Никога не съм мислела, че е разумно да искам това. Той бе с година по-голям от мен, с около трийсет сантиметра по-висок, широкоплещест, със светли очи и въздълга коса. Ноа бе всичко, за което едно момиче мечтае – атлет, отличник, важна клечка в училищния ученически съвет, – от онези хора, за които мислиш, че трябва да излизат с модели, шпиони или пък с хора, на които са кръстени лаборатории.

И така, когато миналата година в навечерието на Коледа Ноа ме покани на празненството със студения бюфет, бях завладяна от вълнение и смущение. Не можех да вървя в права линия цели три дни, след като получих поканата. Беше толкова зле, че трябваше *съзнателно да се упражнявам* да вървя в стаята си, преди да отида в дома му. Нямах представа дали ме е поканил, защото ме харесва, защото майка му го е накарала (родителите ни се познават), или защото е изгубил облог. Всичките ми приятели бяха развълнувани

МОРИЙН ДЖОНСЪН

като мен, но като че ли знаеха повече от мен. Уверявах ме, че ме гледал по време на математическите олимпиади, смеех се на опитите ми да се шегувам с тригонометрията, споменах ме в разговори.

Всичко това бе такава *лудост*... толкова странно, колкото и да открия, че някой е написал книга за живота ми или нещо подобно.

Отидох, но прекарах по-голямата част от нощта безопасно подпряна в ъгъла, отдавайки се на разговори със сестра му, която (макар че я обичам) не е особено умна. След като си кажете всичко за любимите си марки анораци, и разговорът замира. Но тя може да продължава да говори още и още, като шампион е. Елиз има някои Мисли по Темата.

Най-после успях да се откъсна от нея, точно когато майката на Ноа поставяше друга чиния, така че можех да използвам това като добро извинение. Нямах представа какво има в нея, но се оказа маринована риба. Канех се да отстъпя назад, но майка му каза:

– Трябва да опиташ едно парченце.

И тъй като малко си падам човек без собствено мнение, аз се подчиних. Този път обаче имаше резултат, защото тогава забелязах, че Ноа ме гледа.

– Толкова се радвам, че си взе – каза той.

Попитах го защо, наистина подозирах, че става дума за облог. („Добре, ще я поканя, но вие, момчета, трябва да ми дадете двайсет долара, ако успея да я накарам да хапне маринована риба.“)

А той каза:

– Защото аз ям от нея.

Продължавах да стоя там с пленително изражение, изра-

Историята на Джубили

звящо, както предполагам, пълна глупост, така че той добави:

– И не мога да те целуна, ако не хапнеш и ти.

Което е едновременно грубо и вълнуващо романтично. Винаги можеше просто да се качи горе и да измие зъбите си, но остана и се въртеше около рибата заради мен. Прокрад-нахме се в гаража, където се целувахме под рафта с инструментите. Това бе началото на всичко.

И така, навечерието на Коледа, за което се каня да ви разкажа, не е просто всяко коледно навечерие: то беше нашата *годишнина*. Беше почти невъзможно да повярвам, че е минала година. Всичко бе станало толкова бързо...

Виждате ли, Ноа винаги е много зает. Когато се е появил на този свят, мъничък, сгърчен и розов, вероятно на крачето му е трябвало да бъде поставен номер и да бъде изписан възможно най-бързо, за да отиде навреме на среща. Като ученик от горните класове, член на футболния отбор и президент на ученическия съвет, свободното му време бе сведено почти до нула. Мисля, че за годината, в която излизахме заедно, имахме около дузина истински срещи, само двамата с него някъде сами. Около веднъж месечно. Но се появявахме на много обществени места. Ноа и Джубили на продажбата на сладки, организирана от ученическия съвет! Ноа и Джубили на предметната лотария, организирана от отбора по футбол! Ноа и Джубили на кампанията за събиране на храна, в учителската стая, на организационната среща по случай бала...

Ноа осъзнаваше това. И макар че събитието тази вечер бе семейно и щяха да присъстват много хора, той ми обеща, че ще има време и само за нас двамата. Беше се погрижил

МОРИЙН ДЖОНСЪН

предварително. Обеща, че ако останем на празненството два часа, ще избягаме в задната стая, ще разменим подаръците си и ще гледаме заедно „Как Гринч открадна Коледа“². Че ще ме закара до дома ми и ще спрем за малко...

После, разбира се, родителите ми бяха арестувани и всичко това отиде по дяволите.

Знаете ли селото Флоби Санта? То е такава голяма част от живота ми, та предполагам, че всички са наясно какво е, обаче напоследък ми казаха, че правя твърде много предположения, затова ще обясня.

Селото Флоби Санта е комплект от сглобяеми керамични части, които можете да подредите така, че да образуват град. Родителите ми ги събират още от раждането ми. Гледам надолу към тези миниатюрни павирани улици още от както пораснах достатъчно, за да стоя на краката си. Имаме всичко – моста от захарни пръчици, езерото Сноубигон, магазина за желирани бонбони, пекарницата за сладкиши с мед и джинджифил, алеята Кръгъл захарен бонбон. Селото не е малко. Родителите ми купиха специална маса за него и тя стои в средата на дневната ни от Деня на благодарността до Нова година. Необходими са седем разклонителя, за да работи всичко в него. Успях да ги накарам да го спират през нощта с оглед на намаляването на влиянието върху средата, но трябваше да се преборя за това.

Кръстена съм на сграда номер четири в селото Флоби Санта, залата за празненства. Тя е най-голямата в колекцията. Главната сграда, в която подаръците се правят и опако-

---

² Гринч – персонаж, измислен от доктор Зойс. За първи път се появява през 1957 г. като главен герой в коледната приказка „Как Гринч открадна Коледа“. Превърнал се е в икона на зимните празници и е лице на различни сувенири. – Б. пр.

Историята на Джубили

ват. Има цветни лампи, работещ конвейер, за който са закрепени подаръци, както и малки елфи, които се обръщат, все едно че ги товарят и разтоварват. За ръцете на всеки елф е залепен подарък – затова наистина изглеждат като група измъчени същества, обречени да вземат и оставят един и същ подарък отново и отново чак до свършека на времето или докато моторът се повреди. Помня, обърнах вниманието на мама върху това, когато бях малка; а тя отвърна, че не схващам същността. Може би бе така. Очевидно гледахме на нещата от различен ъгъл, като се има предвид, че според нея тези малки сгради бяха достатъчно важни, за да кръсти на тях единственото си дете.

Хората, които събират селото Флоби, имат склонност да бъдат малко обсебени от него. Провеждат се конгреси, има около дузина сериозни уебсайта и четири списания. Някои от тях се опитват да извлекат полза, като казват, че частите за селото Флоби са инвестиция. И наистина – те струват много пари. Особено номерираните. Могат да се купят единствено в салоните на „Флоби“ в навечерието на Коледа. Ние живеем в Ричмънд, Вирджиния, който е само на седемдесет и два километра – така че всяка година в нощта на двайсет и трети родителите ми потеглят с кола, пълна с одеяла, столове и провизии, редят се на опашка и чакат цяла нощ.

Някога селото Флоби имаше сто номерирани части, но миналата година ги намалиха до десет. И тогава нещата се влошиха. Сто части не бяха достатъчни, така че, когато броят им бе сведен до една десета от това, ноктите се показаха и перушината се разхвърча. Имаше неприятности миналата година, когато хората се опитаха да запазят реда си на опашката – неприятности, които бързо прераснаха в нанасяне на

МОРИЙН ДЖОНСЪН

удари с навити на руло каталози „Флоби“, хвърляне на кутии от бисквити, стъпкване на градински столове и изливане на хладко какао върху глави, покрити с шапки на дядо Коледа. Битката бе достатъчно ожесточена и смешна, за да се превърне в местна новина. От Флоби обявиха, че „вземат мерки“ това да не се случи отново, но аз така и не повярвах. Подобен род реклама не може да се купи.

Но не мислех за това, когато родителите ми потеглиха, за да се наредят на опашка за част номер шейсет и осем, хотела на елфите. И все още не мислех за това, докато пиех питието си от разбито яйце със захар, мляко и вино и убивах времето до отиването ми в дома на Ноа. Забелязах, че родителите ми закъсняват. Обикновено се връщаха от „Флоби“ по обяд в деня преди Коледа, а ето че бе почти четири часът. Захванах се за някои от обичайните си задължения, свързани с празника, за да съм заета с нещо. Не можех да се обадя на Ноа... Знаех, че се приготвя за празненството със студения бюфет. Затова добавих още панделки и имел към подаръците му. Включих всички разклонители, които захранваха селото Флоби Санта, и всичките роби-елфи работиха. Пуснах коледни песни. Тъкмо се канех да изляза навън, за да включа всички лампи отпред, когато видях Сам да върви към къщата с походката си на щурмовак.

Сам е нашият адвокат – и когато казвам „нашият адвокат“, имам предвид „нашият съсед, който по случайност е изключително влиятелен адвокат във Вашингтон, окръг Колумбия“. Сам е точно човекът, когото бихте искали да вземете на работа в огромна корпорация или да го наемете да ви представява, когато ви съдят за милиарди долари. Той обаче не си пада много по приятелските жестове и прегръд-

Историята на Джубили

ките. Щях да го поканя вътре, за да опита от възхитителното ми питие от разбито яйце, захар, мляко и вино, но той отсече:

– Имам лоши новини – каза и ме въведе в собствената ми къща. – В салона на „Флоби“ е станал нов инцидент. Вътре! Хайде!

Помислих, че ще ме уведоми за смъртта на родителите ми. На тази мисъл ме наведе тонът му. Представих си как хотелите на елфите изхвърчават от конвейера на огромни купчини и повалят всички наоколо. Бях виждала снимки на хотела на елфите – кулите му имаха остри върхове от захарни пръчици, които лесно биха могли да пронизат някого. Ако някой въобще щеше да бъде убит от хотел на елфите, то това щяха да бъдат родителите ми.

– Арестувани са – каза той. – В затвора са.

– Кой е в затвора? – попитах, защото не схващам много бързо и защото ми беше много по-лесно да си представя родителите си повалени от хотел на елфите, отколкото отведени и оковани в белезници.

Сам само ме погледна и ме остави да проумея казаното от него.

– Имало е нови неприятности при изнасянето на частите тази сутрин – обясни той след паузата в разговора. – Спор за местата на опашката. Родителите ти не участвали в него, но не се разпръснали, когато полицията наредила. И били отведени заедно с другите. Арестувани са пет души. Предават го по всички новини.

Усетих как краката ми се подкосяват и седнах на дивана.

– Защо не са ми се обадили? – попитах.

– Едно телефонно обаждане – отвърна той. – Обадиха

МОРИЙН ДЖОНСЪН

се на мен, защото са помислили, че ще мога да ги освободя. Но аз не мога.

– Какво искаш да кажеш с това, че не можеш?

Идеята, че Сам не може да измъкне родителите ми от областния пандиз, беше смешна. Беше като да чуеш пилот да казва по радиото в самолета: „Здравейте всички. Току-що си спомних, че не умея да приземявам добре. Затова просто ще летим, докато на някого не му хрумне по-добра идея“.

– Направих каквото можах – продължи Сам, – но съдията не отстъпва. Тези неприятности в салона на „Флоби“ са му дошли до гуша, затова е решил да даде пример. Родителите ти ми казаха да те заведа на гарата. Имам само час, защото после в пет трябва да се върна за горещите сладки и песните. За колко време можеш да стегнеш багажа си?

Това бе изречено със същия дрезгав глас, с който Сам вероятно питаше хората на свидетелската скамейка защо са ги видели да бягат от местопрестъплението, покрити с кръв. Не изглеждаше щастлив, че му е дадена такава задача в навечерието на Коледа. Все пак нещо в стила на Опра³ можеше да помогне.

– Да опаковам? Гарата? Какво?

– Ще отидеш при баба си и дядо си във Флорида – каза той. – Не можах да запазя място в самолет – полетите в цялата страна са отменени заради бурята.

– Каква буря?

– Джубили – каза Сам много бавно, заключил, че съм най-неосведоменият човек на планетата, – ще ни връхлети най-силната буря от петдесет години насам!

Мозъкът ми не работеше както трябва, нищо от казаното

---

³ Опра Уинфри. – Б. ред.

Историята на Джубили

не стигаше до него.

– Не мога да тръгна – отвърнах. – Трябва да се видя с Ноа довечера. Ами Коледата?

Сам сви рамене така, сякаш искаше да каже, че Коледа е извън неговия контрол и съдебната система не може да направи нищо по въпроса.

– Но... защо просто не остана тук? Това е лудост!

– Родителите ти не искат да прекараш сама двата дни по празниците.

– И не мога да отида в дома на Ноа! *Трябва* да отида.

– Чуй – каза той, – всичко е уредено. В момента не можем да се свържем с родителите ти. Срещу тях завеждат дело. Купих ти билет и нямам много време. Ще опаковаш нещата си сега, Джубили.

Обърнах се и погледнах проблясващото село Флоби. Видях сенките на обречените елфи, работещи в залата за празненствата, топлия златист блясък на сладкарницата на мисис Мъгин, бавно, но весело обикалящото по релсите влакче на елфите.

Единственото, което се сетих да попитам, беше:

– Но... ами селото?